

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobců: **a) Ing. L. M., b) Ing. K. M.**, zastoupených Mgr. Janem Válkem, advokátem se sídlem Praha 9, Ocelářská 799, proti žalovanému: **Městský úřad Dobříš, odbor výstavby**, se sídlem Dobříš, Mírové nám. 119, zastoupenému JUDr. Janem Marečkem, advokátem se sídlem Praha 2, Na Švihance 1476/1, o vydání rozhodnutí žalovaného, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2010, č. j. 44 Ca 47/2009 - 73, a proti usnesení ze dne 3. 3. 2010, č. j. 44 Ca 47/2009 - 79,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Stěžovatel **j e p o v i n e n** zaplatit žalobcům na nákladech řízení 5760 Kč k rukám jejich právního zástupce Mgr. Jana Válka do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž mu bylo uloženo, aby do 60 dnů od právní moci rozsudku vydal rozhodnutí ve věci řízení o odstranění stavby

- bytového domu čp. 1742 na pozemku parc. č. st. 3408,
- bytového domu čp. 1743 na pozemku parc. č. st. 3407,
- řadového rodinného domu čp. 1745 na pozemku parc. č. st. 3405,
- řadového rodinného domu čp. 1746 na pozemku parc. č. st. 3404,
- řadového rodinného domu čp. 1747 na pozemku parc. č. st. 3403,
- řadového rodinného domu čp. 1748 na pozemku parc. č. st. 3402,
- řadového rodinného domu čp. 1749 na pozemku parc. č. st. 3401,

vše v kat. ú. a obci Dobříš.

Krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu:

Rozhodnutím ze dne 19. 2. 2008, č.j. 27267/2008/KUSK, zrušil Krajský úřad Středočeského kraje rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2003, jímž bylo S. K. a Ing. L. K. povoleno umístění stavby dvou bytových domů a sedmi řadových rodinných domů včetně napojení na inženýrské sítě na vyjmenovaných pozemcích v k. ú. Dobříš. Rozhodnutími ze dne 19. 2. 2008 zrušil v celém rozsahu stavební povolení ze dne 10. 5. 2005 na stavbu zpevněných ploch, zrušil rozhodnutí ze dne 6. 10. 2003, kterým bylo vydáno stavební povolení na stavbu dvou bytových domů, sedmi řadových rodinných domů a přípojky inženýrských sítí. V rozhodnutích krajský úřad vyslovil závazný právní názor, že žalovaný je povinen ukončit stavební řízení a stavby dvou bytových domů, sedmi řadových rodinných domů a zpevněné plochy veřejně nepřístupné projednat v následném řízení o odstranění stavby s přihlédnutím ke změně právní úpravy po nabytí účinnosti zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Uvedl, že v rámci řízení o odstranění stavby budou mít odvolatelé možnost hájit svá vlastnická práva a zákonem chráněné zájmy formou včasných námitek uplatněných proti předmětu řízení.

Žalovaný podle pokynu Krajského úřadu Středočeského kraje stavební řízení ve věci stavby dvou bytových domů a sedmi řadových rodinných domů včetně napojení na inženýrské sítě zastavil rozhodnutím ze dne 5. 6. 2008, dále však podle pokynu krajského úřadu nepostupoval. Dne 6. 10. 2008 oznámil zahájení řízení o odstranění stavby řadového rodinného domu na pozemku parc. č. st. 3406 a parc. č. 1125/42 v k. ú. Dobříš a dne 8. 10. 2008 zahájení řízení o odstranění stavby řadového rodinného domu na pozemku parc. č. st. 3400 a parc. č. 1125/4 v k. ú. Dobříš. Ohledně ostatních staveb, u kterých mu bylo odvolacím orgánem uloženo řízení o odstranění staveb zahájit, toto řízení nezačal s odůvodněním, že v průběhu znovu otevřeného stavebního řízení u staveb obytných domů uplynula doba tří let od nabytí právní moci jejich kolaudace a tato kolaudační rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Pro dalších pět řadových rodinných domů byla vydána kolaudační rozhodnutí před vydáním rozhodnutí krajského úřadu ze dne 19. 2. 2008. Stejný právní názor, tj. že za současného stavu věci nelze zahájit řízení o odstranění stavby u stavby dvou obytných domů a pěti řadových rodinných domů, zaujal i Krajský úřad Středočeského kraje v dopise žalobcům ze dne 9. 1. 2009.

S uvedeným právním názorem se krajský soud neztotožnil. Při splnění podmínek § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, je stavební úřad povinen řízení o odstranění stavby zahájit, a to bez jakéhokoli podnětu či návrhu. V rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 3 As 11/2007 - 92, Nejvyšší správní soud uvedl, že ohledně stavby, jejíž užívání bylo povoleno rozhodnutím příslušného úřadu, lze vést řízení o jejím odstranění podle § 88 stavebního zákona z roku 1976. Jelikož je § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 2006 podobného znění a stejného významu jako § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976, lze podle krajského soudu aplikovat toto stanovisko Nejvyššího správního soudu i na poměry řídicí se novým stavebním zákonem. Podle Nejvyššího správního soudu z dikce zákona zcela jednoznačně vyplývá, že řízení o odstranění stavby je navázáno na stavební řízení, resp. na stavební povolení, tudíž existence kolaudačního rozhodnutí je pro zjišťování podmínek řízení dle § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona právně bezvýznamná. Pro nařízení odstranění stavby je toliko rozhodné, zda jsou splněny podmínky výslovně stanovené v tomto ustanovení. Sama existence kolaudačního rozhodnutí, byť i pravomocného, nebrání postupu stavebního úřadu v řízení o nařízení odstranění stavby.

Podle Nejvyššího správního soudu je třeba námitky opírající se o nabytí právní moci kolaudačního rozhodnutí a nemožnost jeho přezkoumání odmítnout. Argumentace právní jistotou stavebníků je právně irelevantní, neboť nemůže vycházet z protiprávního stavu. Případné škody vzniklé z takové situace jdou k tíži toho správního orgánu, který se nezákonného jednání dopustil. K námitce, podle níž jsou stavby již po kolaudaci a že je třeba poskytnout ochranu

právům nabytým v dobré víře soud uvedl, že ani zájem na ochraně práv takto nabytých nemůže zhojit nezákonnost postupu správních orgánů v projednávané věci.

Veden výše uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu dospěl krajský soud k závěru, že námitky a důvody, kterými žalovaný odůvodňoval svou nečinnost v řízení o odstranění stavby nejsou právně významné. Žalovaný je povinen řídit se původním právním a pro něho závazným názorem Krajského úřadu pro Středočeský kraj vyjádřeným v jeho rozhodnutí ze dne 19. 2. 2008, kterým byla jeho rozhodnutí zrušena. Ani kolaudace řadových rodinných domů před rozhodnutím krajského úřadu, ani nepřezkoumatelnost kolaudačních rozhodnutí bytových domů nejsou důvodem pro to, aby řízení o odstranění stavby z důvodu, že stavby byly provedeny bez stavebního povolení, nebylo zahájeno. Stavby byly sice stavěny a dostavěny za existence stavebního povolení, ale vzhledem k tomu, že všechna stavební povolení, jakož i územní rozhodnutí byla zrušena, je třeba v současné době hledět na předmětné stavby jako na stavby postavené bez stavebního povolení. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Rozsudek Krajského soudu v Praze napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud opřel své rozhodnutí o rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 11/2007, stěžovatel se však domnívá, že porovnávaný případ je zcela rozdílný a nelze z něj dovozovat právní závěry pro projednávanou věc. Předně, ve věci sp. zn. 3 As 11/2007 byla stavba postavena v rozporu se stavebním povolením, za druhé pak pokud bylo vydáno kolaudační rozhodnutí pro stavbu, která je umístěna na pozemku, k němuž nemá stavebník vlastnické právo, byl podle § 78 odst. 1 písm. d) starého stavebního zákona účastníkem kolaudačního řízení i vlastník tohoto pozemku. Rozhodnutí nemohlo nabýt právní moci z důvodu opomenutí účastníka řízení. V takovém případě je podle stěžovatele možné nepřihlídnout k pravomocnému kolaudačnímu rozhodnutí a lze aplikovat ustanovení o zahájení řízení o odstranění stavby. Tento případ je však naprosto odlišný od projednávané věci, kdy všechna kolaudační rozhodnutí jsou bez jakýchkoli vad v právní moci, stavby byly postaveny v souladu se stavebním povolením a stavebníkům a nyní také vlastníkům vzniklo právo užívat stavby bez právních vad.

Stěžovatel poukázal na rozdíly mezi pojetím kolaudace podle stavebního zákona z roku 1976 a z roku 2006, kdy podle prvně jmenovaného představovala samostatné správní rozhodnutí zakládající samostatné oprávnění k užívání stavby tak, jak byla zkolaudována. Nelze tedy podle stěžovatele důvodně tvrdit, že existence kolaudačního rozhodnutí je pro zjišťování podmínek řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona právně bezvýznamná. Takový zjednodušený závěr podle něj nemůže obstát ve světle odpovědnosti státu za úkony v rámci výkonu veřejné moci. Rozhodnutí by muselo ze zákona zaniknout, nebo by muselo být rozhodnuto o jeho nicotnosti. Ani jedno ani druhé nenastalo. Právní řád počítá pouze se zrušením takového rozhodnutí v rámci obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, nebo rozhodnutím o nicotnosti rozhodnutí. Toto jsou jediné zákonné a ústavně konformní způsoby zániku vydaného pravomocného správního rozhodnutí. Jinak by musel upravit „zánik“ kolaudačního rozhodnutí v důsledku zániku stavebního povolení zákon.

Kolaudační rozhodnutí povoluje užívání stavby k určenému účelu. Vymezení účelu užívání je součástí kolaudačního rozhodnutí, jedná se o samostatnou část výroku kolaudačního rozhodnutí, na jehož základě je stavebník (vlastník stavby) oprávněn stavbu užívat. Bez kolaudačního rozhodnutí nelze stavbu užívat a takové jednání je protiprávní a mělo by být postiženo jako přestupek nebo správní delikt podle stavebního zákona. A nejde jen o sankční ustanovení stavebního zákona, ale rovněž o jiné porušování důležité právní povinnosti v souvislosti s odpovědností za škodu, popřípadě s trestněprávní odpovědností. Má tedy

znamenat, že po výroku krajského soudu nemohou vlastníci staveb tyto stavby užívat, aniž by na ně dopadly zmíněné účinky? Je tedy možné, aby na základě výroku soudu, který nemá oporu v zákoně, bylo takto významně zasaženo do jinak ústavně chráněného práva na vlastnictví? Nebo má soud za to, že tyto účinky nenastaly a že jen pro účel řízení o odstranění stavby se ke kolaudačnímu rozhodnutí nepřihlíží. To by bylo podle stěžovatele stejně, ne-li více absurdní, než celá popisovaná situace. Pak by totiž v případě dodatečného povolení byla stavba „kolaudována“ podruhé, což by bylo v rozporu se zákazem rozhodování ve věci již jednou rozhodnuté.

Problematika staveb, u nichž bylo stavební povolení zrušeno na základě soudního přezkumu nebo přezkumu podle správního řádu, není podle stěžovatele v právní úpravě dostatečně řešena a je proto otázkou, zda je vůbec možné soudem uvedené ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona na daný případ aplikovat. Podle tohoto ustanovení totiž stavební úřad nařídí vlastníku odstranění stavby „*prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem nebo v rozporu s ním*“. Je tak nasnadě, že ustanovení se vztahuje na stavby prováděné nebo provedené bez příslušného rozhodnutí, což v daném případě nebylo, neboť stavby byly prováděny na základě stavebního povolení. Rovněž § 129 odst. 3 stavebního zákona jednoznačně hovoří o stavbě „*prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem*“. Pokud zákonodárce upravil postup u staveb, u kterých bylo stavební povolení zrušeno, učinil tak pouze v případě rozhodnutí zrušených podle § 176 odst. 5 stavebního zákona. Tento nedostatek právní úpravy nelze podle stěžovatele překonávat soudním výkladem právního předpisu, který se na daný případ nevztahuje.

Posuzování právního stavu v době vzniku stavby je rozhodné při aplikaci § 135c občanského zákoníku, kdy za neoprávněnou nelze považovat stavbu zřízenou na cizím pozemku, pokud stavebník měl v době jejího vzniku časově neomezené oprávnění, které později zaniklo (podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2007, sp. zn. 22 Cdo 746/2007). Jestliže občanskoprávní přístup počítá s rozdílnými situacemi, které mohou vzniknout při ztrátě práv, není podle stěžovatele důvod, aby rovněž při aplikaci norem správního práva nebyly respektovány rozdíly v postavení stavebníka, který v dobré víře realizoval stavební povolení, jež bylo následně zrušeno, od neukázněného stavebníka, který bez stavebního povolení provedl „černou“ stavbu. Zásah do práv stavebníka, který byl v dobré víře ve správnost pravomocného stavebního povolení, který by nařízení odstranění stavby nepochybně představovalo, by byl podle stěžovatele zjevně nepřiměřený, jakož i v rozporu se základními zásadami správního řízení (§ 2 odst. 3 správního řádu). Stěžovatel poukázal rovněž na lhůty pro přezkum rozhodnutí, po jejichž uplynutí nelze do právního stavu, který založily – byť i v rozporu s právními předpisy – již zasahovat. Je tedy podle něj otázkou, zda nebyly v daném případě možnosti přezkumu kolaudačních rozhodnutí dílem vyloučeny pro uplynutí objektivní lhůty, dílem pro absenci veřejného zájmu na nařízení obnovy řízení při neexistenci porušení hmotně právních ustanovení právních předpisů.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 13. 4. 2010 stěžovatel poukázal na připravovaný návrh novely stavebního zákona, který podle něj zcela jednoznačně a důsledně řeší problematiku odstraňování staveb, u nichž bylo následně stavební povolení zrušeno. Návrh pro tyto případy upravuje samostatně nikoliv řízení o odstranění stavby, ale zvláštní opakované projednání stavby. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Praze včetně jeho doplňujícího usnesení (náklady řízení) zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobci se ke kasační stížnosti vyjádřili přípisem ze dne 28. 4. 2010. Úvodem zdůraznili, že předmětem řízení vedeného před krajským soudem byla žaloba na nečinnost žalovaného, který vykonává působnost stavebního úřadu ve věci předmětných staveb v obci Dobříš. Tato nečinnost vyplývá z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2007,

č. j. 7 Ca 232/2005 - 49, kterým byla zrušena původní potvrzující rozhodnutí Krajského úřadu v Praze ohledně stavebních povolení a rozhodnutí o umístění stavby, jímž bylo žalovanému krajskému úřadu uloženo, aby o věci znovu jednal a rozhodl; a dále z rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 19. 2. 2008, sp. zn. SZ 22023/2008/KUSK ÚSŘ/Ky, č.j. 26771/ 2008/KUSK, kterým bylo zrušeno původní stavební povolení vydané žalovaným na předmětné stavby ze dne 6. 10. 2003 s výslovným uložením povinnosti žalovanému ukončit stavební řízení a stavbu projednat v řízení o odstranění stavby. I toto rozhodnutí bylo vydáno teprve na základě rozsudku Městského osudu v Praze ze dne 4. 1. 2008, č. j. 7 Ca 236/2007 - 51, na základě žaloby na nečinnost, ve kterém byla stanovena lhůta 30 dnů pro vydání rozhodnutí. Žalovaný tak měl soudem i správním orgánem uloženou povinnost zahájit a vést řízení o odstranění dotčených staveb.

Argumentaci, již se této své povinnosti žalovaný brání, považují žalobci za nepřipadnou, neboť předmětem řízení před Krajským soudem v Praze byla toliko nečinnost žalovaného, a nikoli skutečnost, zda jsou stavby dvou bytových domů a sedmi řadových rodinných domů postaveny v souladu s právními předpisy či nikoli., resp. zda jsou kolaudovány či nikoli. K těmto okolnostem nelze podle žalobců přihlížet, neboť mají být a zřejmě budou zkoumány až v rámci řízení o odstranění stavby, eventuálně v řízení o jejich dodatečném povolení.

Teze, podle níž kolaudační rozhodnutí brání zahájení řízení o odstranění stavby, je podle žalobců chybná. Takový výklad by totiž vedl k situacím, kdy by stavebnímu úřadu stačilo rychle povolit jinak nepovolitelnou stavbu, urychleně ji zkolaudovat a následně po třech letech nečinnosti tvrdit, že kolaudační rozhodnutí zhojilo všechny nedostatky a nelze jej přezkoumávat a že stavebníci jsou v dobré víře. Toto je bezpochyby absurdní, je-li navíc obecně známo, že řízení o správních žalobách u Městského soudu v Praze trvá přibližně dva roky. Soudní ochrana prostřednictvím zrušujících rozsudků by se stala pouhou akademickou deklarací vad správního rozhodnutí.

Stěžovatel podle žalobců zcela nepokrytě jednostranně hájí zájmy developera předmětných staveb, což podle nich pouze zvyšuje podezření, že již samotné umístění a povolení staveb v roce 2003 bez účasti jakýchkoli jiných účastníků mimo developera bylo účelovým jednáním směřujícím k tichému povolení realizace staveb v rozporu s územním plánem a právními předpisy. Toto své přesvědčení dále žalobci ilustrují podrobným vylíčením skutkových okolností celého případu. Podle žalobců nelze tolerovat poměrně rozšířenou praxi, kdy stavební úřady urychleně povolí jinak nepovolitelnou stavbu, nepohodlné účastníky prostě opominou a následně, než se takovým účastníkům podaří prosadit svá práva u soudu, se zaštití kolaudací takových staveb s tvrzením, že by vznikaly škody a že by byla narušena „dobrá víra“. Vzniknou-li tímto způsobem škody, je na místě, aby odpovědnost za ně nesly stavební úřady a osoby, které se konkrétně na těchto nezákonnostech podílely. Žalobci navrhli, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů, avšak po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předně je třeba přisvědčit žalobcům, že předmětem řízení je v projednávané věci nečinnost stěžovatele. Tato je nesporná, a Krajský soud v Praze proto rozhodl správně, pokud stěžovateli uložil konat tak, jak k tomu byl zavázán nadřízeným správním orgánem. Soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č.j. 3 As 11/2007 - 92, www.nssoud.cz, který řešil naprosto totožnou právní otázku, totiž vliv existence kolaudačního rozhodnutí na povinnost správního orgánu zahájit a vést řízení o odstranění stavby. Podle tohoto rozsudku z dikce ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 zcela jednoznačně vyplývalo, že řízení o odstranění stavby je navázáno na stavební řízení, resp. stavební povolení,

a tudíž „existence kolaudačního rozhodnutí je pro zjišťování splnění podmínek řízení dle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona právně bezvýznamná“. Nelze podle zdejšího soudu „soublasit s názorem stěžovatele, že vydané kolaudační rozhodnutí nabývá souladu provedení stavby s platným stavebním povolením“. „Sama existence kolaudačního rozhodnutí, byť i pravomocného, nebrání tak postupu stavebního úřadu v řízení o nařízení odstranění stavby podle ust. § 88 odst. 1 stavebního zákona.“

V témže rozsudku se Nejvyšší správní soud vyjádřil také k argumentaci stěžovatele případnou právní jistotou jiných účastníků řízení či správních orgánů a tuto shledal právně irelevantní, neboť podle jeho názoru nemůže vycházet z protiprávního stavu. „Případné škody z takové situace vzniklé pak jdou k tíži toho správního orgánu, který se předmětného jednání dopustil.“ K námitce stěžovatele, podle níž je předmětná stavba již po kolaudaci a je třeba poskytnout ochranu právům nabytým v dobré víře, uvedl, že „ani zájem na ochraně práv takto nabytých nemůže zhojit (vyvážit) nezákonnost postupu správních orgánů“. Aprobace takového postupu soudem by totiž v podstatě znamenala „rezignaci na úlohu správního soudnictví jako jedné z hlavních záruk zákonnosti výkonu veřejné správy“.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že na výše uvedených závěrech není důvod cokoli měnit ani v nyní souzené věci. Přes odlišnou formulaci je totiž smysl § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona zcela shodný se smyslem § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976. I zde nařídí stavební úřad odstranění stavby „prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem“, typicky tedy bez stavebního povolení. Neobstojí ani argumentace změnou charakteru kolaudace podle nového stavebního zákona. Naopak, rozhodl-li Nejvyšší správní soud, že pro řízení o odstranění stavby je irrelevantní kolaudační rozhodnutí, tím spíše není podstatný úkon méně formalizovaný, totiž kolaudační souhlas.

K teoretickým námitkám proti citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu je pak na místě uvést, že kolaudační rozhodnutí zůstává i po zrušení stavebního povolení co do svých konstitutivních účinků – tj. založení oprávnění stavbu užívat – nedotčeno, neboť nebylo předmětem přezkumu a následného zrušení. Zrušení stavebního povolení představuje pouze (často dočasný) zánik podkladu pro osvědčující aspekt kolaudačního rozhodnutí, ve kterém je deklarován soulad stavby s tímto povolením. Právo užívání stavby tedy zůstává zachováno i nadále, a to po celou dobu trvání řízení o odstranění stavby. Podle jeho výsledků se pak buď podklad pro deklaratorní aspekt kolaudačního rozhodnutí obnoví – bude-li stavba dodatečně povolena, a to udělením kolaudačního souhlasu, jenž nahradí původní kolaudační rozhodnutí (postup podle § 129 odst. 4 stavebního zákona), nebo pozbuje rozhodnutí zcela účinky – bude-li nařízeno odstranění stavby. Práva dotčených subjektů jsou přitom dostatečně chráněna jejich účastenstvím v řízení o odstranění stavby, resp. o jejím dodatečném povolení.

Vzhledem k výše uvedenému je Nejvyšší správní soud toho názoru, že po dobu řízení o odstranění stavby není možné shledat veřejný zájem na obnově řízení, byť by pro ni formálně vzato byly splněny zákonné podmínky [§ 100 odst. 1 písm. b) správního řádu]. Teprve výsledek řízení o odstranění stavby totiž rozhodne o dalším trvání užívacích práv dotčených osob, a vést řízení o obnově by proto bylo po tuto dobu předčasné.

Poukazoval-li stěžovatel na navrhovanou novelu stavebního zákona, uvádí k tomu Nejvyšší správní soud pouze to, že vztah navrhovaného „opakovaného projednání stavby“ k případně existujícímu kolaudačnímu souhlasu neřeší ani tato novela.

Závěrem považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zdůraznit, že pokud by stěžovatel od počátku postupoval v souladu se zákonem, situace jako v souzené věci by nemohla nikdy nastat. Odůvodňovat nerespektování zákona, pravomocných rozhodnutí nadřízených správních orgánů a rozsudků správních soudů faktickou důsledků nezákonného správního postupu

pak považuje Nejvyšší správní soud za naprosto nepřijatelné. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy není v daném případě naplněn.

Nad rámec nutného odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud za nutné vyjádřit se rovněž ke „sdělení“ žalovaného, které mu žalobci předložili v průběhu řízení. Podle těchto sdělení stěžovatel ve dnech 3. a 4. května 2010 podle § 66 odst. 2 správního řádu ve věci řízení o odstranění stavby rozhodl o zastavení řízení, a to ve vztahu k oběma předmětným bytovým domům a pěti řadovým rodinným domům. Podle § 66 odst. 2 správního řádu správní orgán řízení vedené z moci úřední usnesením zastaví, jestliže zjistí, že u některého správního orgánu již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká. Toto usnesení se pouze poznamená do spisu.

Přestože tyto úkony již nejsou předmětem přezkumu v projednávané věci, je třeba upozornit, že takovýto postup pouze nahraďá dohadům žalobců o účelovém jednání stěžovatele, který se všemi prostředky brání vykonat, co mu bylo správními soudy, potažmo Krajským úřadem Středočeského kraje uloženo, totiž provést standardní řízení o odstranění stavby, v jehož rámci by bylo možné stavby dodatečně povolit. Zde je nutno podotknout, že stěžovatel ve věci dotčených staveb stabilně nerespektuje pravomocné rozsudky správních soudů a rozhodnutí nadřízených správních orgánů, což lze vnímat jako příklad svévole a arogance při výkonu státní moci vůči dotčeným osobám a podněcuje úvahy o potřebě konkrétních opatření k nápravě ze strany nadřízených úřadů.

Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Praze netrpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobci měli v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, náleží jim proto náhrada nákladů řízení spočívající v náhradě odměny za poskytnutou právní službu advokátem podle § 11 písm. d) ve spojení s § 9 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 2 x 2100 Kč a náhradě hotových výdajů za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky ve výši 600 Kč. Protože je advokát žalobců plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb. činí 960 Kč. Celková výše nákladů je tedy 5760 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu